

عنوان مقاله:

تحلیل ابعاد فقهی حقوقی شرط انتفاع مستودع از مال ودیعه

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقهی، دوره 20، شماره 1 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حانیه ذاکری نیا - گروه حقوق خصوصی و اسلامی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

سید مصطفی محقق داماد - گروه مطالعات اسلامی، فرهنگستان علوم ایران، تهران، ایران

احسان کدخدائی الیادرائی - گروه حقوق بین الملل، دانشکده حقوق، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

ودیعه یک عقد احسانی است و به نظر میرسد اعتماد مودع در سپردن مال خویش به امین در اثر اقتدای مستودع به سیره نبوی در امانتداری بوده که این مهم درون مایه عقد است. با وجود این، هرچند مشهور فقهای امامیه رای به سقوط ضمان امین داده و اقامه هر شرطی که موجب اضرار وی شود را از جهات بطلان عقد میدانند، تاکنون استدلال جامعی در خصوص اشتراط شرطی مغایر با منافع مودع وجود نداشته است. بر این اساس، هدف از این پژوهش اثبات این حقیقت است که استقرار هر شرطی که اجبار و تعهدی را به مودع تحمیل کند خلاف اصل و نص است و موجب بطلان عقد خواهد شد. بنابراین، به دلیل مخدوش شدن تبرع مستودع در حفاظت از ودیعه باید به بطلان عقد فتوا داد. مضافاً آنکه استقرار چنین شروطی با نیات ائمه اطهار (ع) در ترویج احکام ناب اسلام، از جمله تبرع و احسان، مغایر است و اطلاق وصف امین به مستودع جایز نیست. این مطالعه از منظر روششناسی با رویکرد قصدگرایی انجام شد که یافته‌های به دست آمده به صورت توصیفی تحلیلی تبیین و روش گردآوری اطلاعات به صورت کتابخانه‌ای بوده است.

کلمات کلیدی:

احسان، امانت مالکی، تبرع، عقد مجانی، ودیعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1952094>

